

Pau VI pujarà als altars

El Papa declara «venerable» el jesuïta català Jacint Alegre Pujals

Mercedes De La Torre

Ciutat del Vaticà

Després de la recent canonització de Joan XXIII i Joan Pau II, la Congregació de les Causes dels Sants ha anunciat que el papa Francesc beatificarà el 19 d'octubre proper al Vaticà el venerable servent de Déu Pau VI. La cerimònia de beatificació es portarà a terme quan conclouï l'Assemblea Extraordinària del Sínode dels Bisbes, que tindrà lloc del 5 al 19 d'octubre del 2014.

Juntament amb el reconeixement del miracle atribuït a la intercessió del venerable servent de Déu Pau VI (Giovanni Battista Montini), el papa Francesc ha reconegut també les «virtuts heroïques» del sacerdot català Jacint Alegre Pujals. D'aquesta manera, el jesuïta català fa el primer pas cap a la santedat i ja és «venerable».

Jacint Alegre Pujals va néixer a Terrassa el 24 de desembre del 1874 i va morir a Barcelona el 10 de desembre del 1930. El 1892 va entrar a la Companyia de Jesús, visitava els hospitals de Barcelona on ajudava els malalts i les persones necessitades. Anys després de la seva mort, el 23 d'octubre del 1939, es va fundar a Barcelona la Congregació de les Germanes Serventes de Jesús, que destacaven que el seu carisma fundacional està vinculat al pare Jacint Alegre. Aquesta congregació té com a finalitat «lliurar la vida al servei de Jesucrist en el germà pobre i malalt més necessitat». Les serventes de Jesús juntament amb els seus acollits formen una sola família: el Cottolengo del Pare Alegre.

Procés de beatificació

Pau VI va ser el Papa número 262 de l'Església catòlica durant 15 anys. El seu pontificat va durar del 21 de juny del 1963 al 6 d'agost del 1978, dia en què va morir a Castel Gandolfo als 80 anys. El seu procés de beatificació va començar el 1993. El 20 de desembre del 2012, Benet XVI va firmar el decret de «virtuts heroïques» de Pau VI amb el qual se'l va declarar «venerable».

El 2012, el postulant de la causa, el pare Antonio Marrazzo, va explicar als micròfons de Radio Vaticana que havia presentat un fet que era «un esdeveniment realment extraordinari i sobrenatural, que va tenir lloc per intercessió de Pau VI.» Es tracta de la curació d'un infant encara no nat que va passar el 2001 als EUA. Als cinc mesos d'embaràs la mare es trobava en condicions crítiques i els metges li van suggerir que abortés, però ella s'hi va negar i va voler portar a terme l'embaràs a pesar que li asseguraven que el seu fill naixeria greument afectat. Després del suggeriment d'una monja italiana, la mare va començar a demanar la intercessió del papa Montini i les anàlisis següents van demostrar una millora en el bebè, que va néixer al vuitè mes amb bones condicions en general. Es va esperar, a més, que arribés a l'adolescència per constatar l'absència de conseqüències i la perfecta sanació.

El 12 de desembre del 2013 la Congregació per a les Causes dels Sants va



És significatiu que el miracle atribuït al papa Montini sigui la curació d'un nadó al ventre de la seva mare

certificar aquesta curació «inexplicable». El febrer del 2014 els teòlegs del dicasteri vaticà van reconèixer la intercessió de Pau VI i el 6 de maig passat els cardenals i bisbes en van confirmar per unanimitat el miracle. És significatiu que el miracle atribuït al papa Montini sigui la curació d'un nadó al ventre de la seva mare perquè va ser precisament Pau VI qui va publicar el 25 de juliol del 1968 l'encíclica *Humanae vitae* en la qual va reafirmar la condemna del control de la natalitat artificial.

Magisteri prolífic

Juntament amb la *Humanae vitae*, el papa Pau VI va publicar sis encíclics més durant el seu pontificat, alguna d'elles de gran incidència. Com per exemple, *Populorum progressio*, del 1967, on reitera que l'economia del món ha de servir a la humanitat i no només a uns pocs. Aquesta encíclica ressalta els principis bàsics de la doctrina social cristiana: salari just, seguretat de la feina, condicions de feina justes, els sindicats i la vaga com a darrer recurs... *Populorum progressio* ha estat un dels documents més esmentats pel papa Francesc en la seva exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*. Nombrosos analistes troben similituds entre tots dos pontificats: com per exemple, projectes de reforma i renovació de la Cúria romana i l'impuls pel diàleg amb la cultura i amb persones d'altres religions. D'altra banda, Pau VI va ser qui va concloure el Concili Vaticà II i va buscar començar amb el procés d'implementació.

A més és notable destacar la visita històrica a Terra Santa l'any 1964 on el papa Pau VI es va reunir amb el Patriarca de Constantinoble Atenàgores I impulsant que un any després es revoquessin els decrets d'excomunió mútua llançats el 1054 que van provocar el cisma d'Orient i Occident. Així com també va visitar el 1965 la seu de les Nacions Unides als EUA; el 1967 Fàtima; el 1969 va realitzar la primera visita papal a l'Àfrica, i el 1970 a les Filipines. Segons va indicar l'agència italiana ANSA, després de la beatificació del 19 d'octubre proper el papa Francesc podria canonitzar Pau VI el 2015.

Les floretes del papa Francesc

El silenci de l'home

Fa uns dies el Papa ens deia en la seva homília: «Jo vaig plorar quan vaig veure als mitjans de comunicació la notícia de cristians crucificats en cert país no cristià.» Podem pensar que és una manera d'expressar-se, però quan ho vaig sentir de seguida em va venir al cap el passatge de l'Evangeli que explica la Resurrecció de Llätzer. En aquesta ocasió Jesús va a Betània a casa dels seus amics en saber que Llätzer està malalt, quan arriba el seu amic ja és mort i troba el dolor de Marta i Maria que confien plenament en el fet que si Jesús hagués estat allà Llätzer no hauria mort. En veure el seu dolor, ens diu Joan «Jesús va plorar» (Jn 11,35).

Davant del dolor aliè, els cristians no ens podem quedar impassibles, ens ha de moure la compassió, sentir

amb el germà que pateix. Jesús plora pel dolor que senten les germanes de Llätzer, se'n compadiu, sent amb elles. En aquesta ocasió, el Papa es referia als cristians crucificats a Síria, però ja en una altra ocasió Francesc ens preguntava: «Quan vosaltres sentiu que molts cristians pateixen al món, hi sou indiferents o sentiu que pateix un membre de la vostra família?»

Actualment hi ha moltes circumstàncies que causen dolor al voltant nostre, que d'alguna manera «maten» el nostre germà, i com a cristians hauríem de plorar per aquest dolor, i fer realitat «encarnant», la nostra compassió pel dolor del germà. Davant del dolor del germà no podem restar indiferents, hi hem de donar una resposta.

Esther Borrego Linares

